

Z těchto předpisů se podává, že hlavním dlužníkem pojistného vůči pojišťovně je zaměstnavatel a že ručební závazek manželky podle cit. § 170 jest závazkem akcesorním, závislým na existenci závazku zaměstnavatelova. Existence tohoto závazku zaměstnavatelova, t. j. fakt, že zaměstnavatele stihá vůči pojišťovně povinnost platiti pojistné, jest předpokladem ručebního závazku podle § 170 odst. 2. Nelze proto ručiteli odpírati práva, aby tento fakt, totiž existenci závazku hlavního dlužníka platiti pojistné popíral, ježto tím popírá předpoklad vlastního závazku ručebního. Může proto ručitel podle § 170 odst. 2 namítati, že zaměstnavatel nedluhuje pojistného buďsi proto, poněvadž pohledávka pojistného nemocenské pojišťovně vůči němu vůbec nevznikla, nebo proto, že dodatečně zanikla ať již zaplacením či jiným způsobem.

V případě sporu bude arcíť úkolem správního řízení vyřešiti otázku existence závazku hlavního dlužníka. Je-li však podán průkaz, že zaměstnavatel pojistné, splatné v době společné domácnosti, dluhuje, jest splněn uvedený předpoklad § 170, který nepožaduje jiného nežli splatnosti pojistného, tedy závazku zaměstnavatelova platiti pojistné. Z toho se ovšem podává nutný závěr, že ručitel nemůže existenci závazek hlavního dlužníka popírati námitkami, jež nepřislují ani hlavnímu dlužníkovi, že nemůže zejména namítati nezákonnost předpisu pojistného, nabyvšího moci práva tím, že hlavní dlužník předpisu neodporoval nebo odporoval bezúspěšně.

Tyto důsledky, plynoucí z definice ručebního závazku podle § 170 odst. 2 cit. zák., byl by mohl ovšem zákon modifikovati, mohl zajisté přiznati ručitelům podle cit. §u 170 též v otázkách, majících vztah k jejich ručebnímu závazku, postavení strany. Takového předpisu však není.

Skutkové zjištění žal. úřadu, že do platebních výměrů zaměstnavatel nepodal námitek a že na základě jejich byla proti němu dokonce vedena bezúspěšně exekuce, zůstalo stížností nepopřeno. Pak ovšem podle hořených úvah žal. úřad právem neprojednal věcně výtky stížiny týkající se zákonitosti předpisu sporného pojistného.

Č. 11.117.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
I. Promlčení pojistných příspěvků nemocenských, splatných za účinnosti zák. čl. XIX:1907, jest posuzovati podle tohoto zákona, třebas promlčení nebylo v den účinnosti nového zák. č. 221/24 Sb. ještě dokonáno. —
II. Pojistná povinnost synů, přihlášených otcem-řemeslníkem podle živn. zák. za učné.

(Nález ze dne 6. března 1934 č. 4457.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 10.457/33.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Chustu proti zemskému úřadu v Užhorodě o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká pojistných příspěvků, splatných před 1. červencem 1926, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Hersch K., kožešník v Jasíně, odvolal se z platebních výměrů okr. nemoc. pojišťovny v Chustu, kterými mu byly předepsány dodatečně nemocenské pojistné příspěvky a pojistné nemocenské, invalidní a starobní za syna Davida od 1. října 1922 a za syna Mojžíše od 18. října 1924. Při ústním jednání, jež prováděl okr. úřad v Chustu dne 9. března 1931, prohlásil Hersch K., že netrvá na stížnosti, pokud jde o Davida K.

Okr. úřad v Chustu výměrem z 11. března 1931 nevyhověl této stížnosti stran příspěvků za Mojžíše K. od 18. října 1924 do 10. května 1926.

Zem. úřad v Užhorodě nař. rozhodnutím vyhověl částečně odvolání K. a předpis nemoc. příspěvků za dobu od 1. října 1922 do 1. srpna 1926 za Davida K. a od 18. října 1924 do 1. srpna 1926 za Mojžíše K. zrušil. V důvodech především žal. úřad vyslovuje, že oba synové byvše otcem přihlášení k živn. společenstvu (jako učeň resp. pomocník) podléhali pojištění podle § 2 zák. č. 221/24 Sb. Dále se pak praví: »Podle ustanovení § 176 cit. zák. promlčuje se právo pojišťovny, vyměřiti pojistné, ve třech letech; v případech nepodání přihlášky v 10 letech v těch případech, kde zaměstnavatel měl zlý úmysl poškoditi pojišťovnu. Tento zlý úmysl musí býti dokázán. Odvolateli tento zlý úmysl dokázán nebyl a platí zde tudíž tříletá promlčecí lhůta. Výměr byl doručen pravděpodobně kolem 1. srpna 1929, počítaje tedy zpět tři leta, jest posledním dnem, od něhož bylo možno pojistné předepsati, 1. srpen 1926. Dřívější doba byla promlčena.« Další odůvodnění vyvrací ostatní námitky odvolání a nepřichází pro dnešní spor v úvahu.

Na toto rozhodnutí, pokud vyslovilo promlčení práva pojišťovny na předpis pojistných příspěvků, podala stížnost okr. nemoc. pojišťovna v Chustu. O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vytýká, že na období před 1. červencem 1926 měl žal. úřad použití předpisu § 46 zák. článku XIX:1907, a projevuje názor, že podle této normy právo pojišťovny na vyměření nemocenských pojistných příspěvků se nepromlčuje vůbec.

Stížnost má potud pravdu, že promlčení nemocenských pojistných příspěvků, splatných v době účinnosti zák. článku XIX:1907 jest posuzovati podle tohoto zák., i když v den účinnosti nového zák. č. 221/24 Sb. nebylo dokonáno. Názor ten vyslovil nss v nál. Boh. A 10.457/33.

Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud posuzuje promlčení pojistných příspěvků splatných před 1. červencem 1926 podle § 176 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb., zrušiti pro nezákonnost, a bude věci žal. úřadu, aby otázku promlčení těchto příspěvků znovu vyřešil podle odchylné normy zákonného článku XIX:1907.

Otázku promlčení pojistného, splatného po 1. červenci 1926, žal. úřad právem posoudil podle § 176 zák. č. 221/24 Sb., jenž stanoví v odstavci prvním: »Právo pojišťovny vyměřiti pojistné promlčuje se ve třech letech ode dne splatnosti (§ 163). Podal-li zaměstnavatel vědomě nesprávné oznámení (§§ 17 násl.), nebo nepodal-li ho vůbec, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné, promlčuje se nárok pojišťovny na vymě-

ření pojistného v desíti letech.« Úřad vyslovil, že zde platí tříletá promlčecí lhůta a nikoliv desítiletá, poněvadž zaměstnavateli zlý úmysl poškoditi pojišťovnu nepodáním přihlášky dokázán nebyl.

Stížnost snaží se tento úsudek žal. úřadu vyvrátiti námitkou, že zaměstnavatel si musil býti jako živnostník vědom toho, že jmenovaní podléhají pojištění, když jinak vyhověl předpisům živn. zák., přihlásiv oba zaměstnance řádně u živn. společenstva jako své zaměstnance, takže úmysl vyhnouti se placení pojistného jest zcela zřejmý. Námitku tu nemohl nss uznati důvodnou.

Zaměstnavatel hájil se během správního řízení, že jeho synové pojištění nepodléhali, poněvadž nebyli ve služebním poměru, ale pomáhali jemu v domácnosti a závodě jenom z povinnosti rodinné podle občanského práva. Tuto obhajobu zaměstnavatelovu nelze označiti za právně bezvýznamnou; okolnost pak, na kterou stěžující si pojišťovna zvláště odkazuje (přihlášení u společenstva), by sama o sobě nestačila k právnímu závěru, že mezi Herschem K. a jeho syny vznikl smluvený poměr pracovní, služební nebo učňovský, vyžadovaný podle zák. ke vzniku pojistné povinnosti, neboť pouhá přihláška synů u společenstva, jsouc jednostranným projevem vůle otcovy, nemůže nahraditi smlouvu služební (učňovskou), která právě tak jako každá jiná smlouva dvoustranná vyžaduje svobodného, souhlasného projevu vůle obou stran. Tím méně může takováto přihláška u společenstva býti hodnocena jako přesvědčující průvod o tom, že zaměstnavatel mínil nepřihlášením synů k pojištění zkrátiti pojišťovnu o pojistné.

Je-li tomu tak, nemohl nss shledati nezákonnosti nebo vadnosti řízení v tom, když žal. úřad nevzal za prokázáno, že zaměstnavatel nepodal přihlášky ve zřejmém úmyslu zkrátiti pojišťovnu o pojistné, a když důsledkem toho vyloučil použití předpisu druhé věty odstavce prvního § 176.

Č. 11.118.

Policejní právo trestní. — Řízení správní: * Okresní úřad (státní úřad policejní) jest povolán zakročiti trestně v první stolici proti každému, kdo v písemném podání k orgánům veřejné správy užívá způsobu psaní tyto orgány urážejícího, tudíž i tehdy, když nejde o podání k okresnímu úřadu (státnímu úřadu policejnímu), nýbrž o podání k jinému orgánu veřejné správy.

(Nález ze dne 7. března 1934 č. 2653.)

V ě c: Dr. Jan L. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o urážlivý způsob psaní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem okres. úřadu v Moldavě nad Bodvou z 28. července 1931 byl st-l na základě 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb. potrestán pokutou 600 Kč, pro případ nedobytnosti dvoudenním uzamčením za to, že v písemném podání zaslaném okr. úřadu v Moldavě n. B. použil způsobu psaní urážejícího okresní úřad a jeho úřední